

# POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněžní děté se s pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujeme-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z kruhu čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.



## NOVÁ KONSTITUCE SVOBODY.

Ve východním sále Bílého Domu proslovil prezident Wilson ve čtvrtek pozoruhodnou řeč. Byla mluvena k delegaci redaktorů z Virginie, avšak obměšlena pro celou zemi, neboť prezident odpověděl v ní kritikům své administrace a zároveň předpověděl, že pod "novou konstitucí svobody" Spojené Státy očekávají prosperita, jaké nikdy před tím nezažily. Po celou dobu, co prezident mluvil, stál vedle něho vojenský pobočník v plné uniformě, což mělo snad být zevní ukázkou, že řeč jest jednou z nejdůležitějších jeho administrace, a tudíž i čtenáři naši jistě se zájmem si ji přečtou.

"Vy jste nejvíce zodpovědní za stav veřejné mysli," mluvil prezident k redaktorům. "Vy poskytnete veřejnosti informace a ve vašich sloupcích dáváte jí výklady těchto informací. Jsme nyní u přítomnosti obchodní situace, která různě jest vykládána.

"Zde ve Washingtoně, skrze odbor obchodu a jiné pomůcky, jež máme k dispozici a skrze korespondenci, která přichází k nám ze všech částí národa, my jsme snad v postavení souditi o skutečném stavu obchodu lépe, než mohou souditi ti, kdož jsou v některém jiném ojedinelém bodu země; a já chci vám říci, že jako vše skutečnosti známky velmi silného obchodního oživení stávají se více a více znatelnými den ze dne.

"Chci vám připomenouti toto: Obchod byl v horším a bojácném stavu v této zemi po více než deset let; nebudu se zdržovati vysvětlováním, když začal být bojácný, avšak během více než desíti let obchod byl předmětem ostré kritiky ve Spojených Státech, kritiky vzrůstající v objemu a v podrobnostech; a jako přirozený následek se vzrůstáním objemu kritiky obchod se stával více a více úzkostlivým."

Když byl prezident provedl, se svého hlediska, diagnosu přítomného stavu obchodu, pokračoval: "Není ničeho osudnějšího obchodu, než když udržován jest v hádankách měsíce a rok od roku, zdali něco vážného se stane nebo, a co to bude, stane-li se něco. Není možno předpovídati výhledy v žádném odvětví obchodu, leč když víte, co rok přinese. Není nesprávnějšího, nic nebylo prohlášeno obchodníky za škodlivější, než když jsou udržováni v hádankách.

"V hádání se pokračovalo, vzduch byl plný otázkami po deset let a více. Pak přišla administrace, která poprvé měla určitý program konstruktivní opravy; nikoli destruktivní opravy, nýbrž konstruktivní opravy dozaného zla — velmi jasny program, načrtnutý, pokud možno ve všeobecném programu, ve svých podrobnostech, jakož i ve svých zvláštnostech. A administrace jala se prováděti tento program.

"Předně byl tu tarif a obchod se otláčil. 'My tam nechceme jít, voda vypadá studená,' avšak když tarif byl přijat, sbledalo se, že snovaupravení bylo možno bez jakéhokoliv vážného rozrušení. Tudíž lidé řekli a počtem úlevy,

"Well, jsme rádi, že to máme za sebou a v konecku nebylo to tak zlé."

"Pak přišla měnová reforma. Vy se pamatujete, a jakým vzpíráním se, s jakou kritikou, s jakým systematickým straněním se, veliké těleso bankéřů v této zemi uvítalo návrhy této reformy a vy víte, jak bezprostředně po přijetí zákona, uznali jeho výhody a prospěšnost a jak od příjetí této reformy, bankéři po celé zemi si gratulovali, že bylo možno provésti tuto velikou reformu na tak rozumných a solidních liniích.

Pak jsme přikročili k otázkám důvěry, a tentýž strach, tentýž váhání, tentýž naléhání, že vše měla by býti odložena; nebude odložena; a nebude odložena, poněvadž jsme přáteli obchodu. My víme, co děláme, poněvadž musíme v tom spoléhati na radu, poněvadž byli jsme dosti šťastni, že získali jsme řadu mužů, kteří rozumí obchodu země a my víme, že účinek bude zrovna takový jako byl účinek měnové reformy, počit úlevy a bezpečnosti.

"Poněvadž, když program jest ukončen, jest ukončen; otázky smazaný jsou s tabule; obchodu jest řečeno, aby bral se ku předu pod konstitucí. A jakmile dostane se mu této výsady, bude obchodní rozmach v této zemi, jakého jsme nebyli nikdy svědky ve Spojených Státech.

"Já, jako přítel obchodu a jako služebník země, netroufal bych si zastaviti se v tomto programu a přivoditi dlouhou periodu agitace. Agitace dle udržovaná byla by osudnou obchodu této země a zdali tento program jest zdržen, dostaví se agitace a každá písmena v tom slově bude velkou písmenou. Výběr jest střízlivý a rozumný program nyní dokončený, nebo měsíce a měsíce dodatečných dohadů a nebezpečí. Já, co na mne záleží, nemohl bych žádati tuto zemi, aby omluvila jednání, které by podrobilo obchod děle udržovanému agitací a nejistotě, a tudíž, jsem jist, že začíná to býti zřejmým celému tisku a tímtož lidu, že konstruktivní program konečně nemá býti jenom navrhován, nýbrž dokončen a že až bude dokončen, obchod může dostati a dostane, co nemůže dostati žádným jiným způsobem — odpocinek, zotavení a úspěšné znova-uspořádání.

"Já nemohu odpocívat, když pošlete mne do postele přemýšlejího, co se mně má státi ráno; avšak, pošlete-li mne do postele vědouceho, jaký běh obchodu bude ráno, mohu odpocívat. Jak mnohem lepší jest jistá spravedlnost mužům sčastněným v obchodě."

Jest to věcí svědomí, jakož i věcí velikého veřejného zájmu, učiniti to, o čemž jsem jist, že kongres tento učiniti hodlá, dokončiti program. A nemyslím, že to vezme příliš dlouho. Věřím, že nálada těch, kdož jsou sčastněni v této velké věci, jest obdivuhodnou; že různé živly někdy v protivných tábořech v kongresu Spojených Států sblíží se a že budeme svědky časného státnického výsledku, za kterýž budeme míti všichni hojně příčin býti vděčnými."

K tomuto snad by postačilo říci "amen". Co na nás záleží, přejeme si, aby se předpověď prezidentova uskutečnila, a tu prosperitu snad sneseme, i kdyby měrou sebe vřehovatější nadělovala.

## AMERICKÁ ZAHRANIČNÍ POLITIKA.

Ve středu večer vrátil se do Spojených Států p. Theodore Roosevelt a hned zmonopolisoval první sloupec na první stránce amerických žurnálů, kdežto mexická válka poslouhá na sloupec poslední. Pan Roosevelt jest tedy opět mezi námi, po zahubení mnoha set živočichů v jihoamerických pustinách, po objevení řeky Pochybnosti a po ožení svého syna v Madridě — a můžeme očekávati, že v americké politice opět všecko odvine.

Napsali jsme v minulém čísle, že p. Roosevelt během své atlantské plavby asi přemýšlel, co by bylo pro něho výhodnější a chytřejší politikou, zdali bušení do demokratické nebo republikánské strany, a dnes můžeme čtenářům sdělit, že se p. Roosevelt rozhodl pro první. Monopoli-

zace tím první sloupec na první stránce amerických žurnálů a minochodem prohlodil, to že jest pouze předzvěst věcí, které přijít mají a které přijdou v řeci, již jízí proslví v Pittsburghu, tam že vypálena bude ta hlavní salva, a můžeme-li souditi podle té střední ukázkou, pravíme pouze "Boh pomoz!"

V obřádném prohlášení, vydaném v New Yorku ve středu večer, plukovník Roosevelt vysvětluje, že zaplacení \$25,000,000 Colombii za získání práva k zbudování Panamského průplavu, jak se navrhuje v projektované smlouvě, bylo by pouze vyplacením opožděného výplátného.

Zdali navrhovaná smlouva jest správná, pravil, přítomnost Spojených Států na Panamě jest nesprávná a Panama tudíž měla by býti navrácena Colombii a Spojené Státy měly by opustiti průplavní pásmo.

V tomto svém prohlášení p. Roosevelt pravil mezi jiným:

"Vyplacení \$25,000,000 Colombii spolu s vyjádřením toho, co ve skutečnosti jest odprošením za to, že získali jsme právo k zbudování Panamského průplavu, jest pouze opožděným vyplacením výplátného s omluvou výplátníků. Zdali tato navrhovaná smlouva, předložená prezidentem Wilsonem skrze p. Bryana, jest správná, tedy naše přítomnost na převlasec jest nepravdivá. V takovém případě Panama měla by býti ihned navrácena Colombii a my měli bychom zastaviti práci na průplavu a opustiti ono místo "sakumpak". Nemělo by býti nicého polovičatého. Zdali my jako národ dopustili jsme se krádeže, měli bychom vrátiti ukradené zboží. Zdali nedopustili jsme se krádeže, neměli bychom platiti výplátně."

Počinání si presidenta Wilsona a sekretáře Bryana v zahraničních záležitostech bylo takové, že učinilo ze Spojených Států směšnou postavu v mezinárodním světě. Tato navrhovaná smlouva s Colombii jest vrcholem všeho, a zdali bude schválena, právem vystaví nás za předmět opovržlivého výsměchu každému velikému národu. Vzhledem k tomu, že má býti předložena kongresu, přeji si upozorniti na to, co se zrovna stalo za mojí administrace.

"Dík jednání oné administrace lid Spojených Států získal, co nemohl žádným jiným způsobem získati, právo k zbudování Panamského průplavu. V 1903 bylo ještě pochybnou, zdali přijmeme Nicaraguanskou nebo Panamskou dráhu. Vláda Colombie byla velmi dychevita, abychom přijali poslední nabídku a uzavřeli s námi smlouvu, tak abychom nešli do Nicaraguy. Částecně z ohledu na tuto smlouvu zanechali jsme vyjednávání s Nicaraguou. My jednali jsme poctivě a naše další kroky podmíněny byly jejich návrhem, jejich slibem. Bylo to našim právem a zároveň naší povinností našemu vlastnímu lidu a ostatnímu světu vyžadovati splnění tohoto slibu."

"Po 400 roků mluvilo se o potřebě Panamského průplavu. Čas pro další mlčení minul, čas pro vtělení slov ve skutky nadešel. Kdybych byl následoval presidenta Wilsona politiku "bdělého vyčkávání", byla by zajistila půl století dodatečného mlčení a průplav byl by ještě v matné budoucnosti. A jest to jediné proto, že tehdejší administrace jednala zrovna jako jednala, že máme nyní Panamský průplav."

Dále pravil plukovník Roosevelt, že epokou přítomné vyjednávání nebylo zahájeno, an nepokládá to za možné, "aby Američan tak zradil čest a zájem amerického lidu podrobenia se výplátnictví". Plukovník učinil prý to zcela jasným vláde Colombie, že byla "na omylu, když měla takové donněni o své administraci."

Plukovník Roosevelt pravil, že nemá žádné hádky s lidem Colombie a neběže v pochybnost jevů, že pokud přítomné vyjednávání "pěkně osobní vlastnosti". "Avšak," pokračuje se v prohlášení, "na nečistoti v mezinárodních záležitostech národ musí býti souzen dle vlády, která mluví jeho jménem."

Ku konci svého prohlášení plukovník Roosevelt ostře kritizuje mexickou politiku přítomné administrace jako nerozhodnou a

neprozíravou. Po dlouhou dobu naše vláda dovolila přý dovoz zbraní do Mexika z ciziny i ze Spojených Států, ačkoli se dalo předvídati, že mohlo by jich někdy býti použito proti našim vojákům, pak dovoz zakázala a opět dovolila, neb aspoň nepodnikla žádných různých kroků na zamezení dovozu zbraní a střeliva přes hranice neb do mexických přístavů. A tak prý by se ještě mohlo státi, že nějaká příští administrace se stejnými náhledy o mezinárodních vztazích mohla by nabídnouti Mexiku \$25,000,000 jako pokání za to, že občas zakazovali jano dovoz zbraní, jichž mohlo býti použito proti našemu vlastnímu lidu.

V závěrku svého prohlášení pravil plukovník Roosevelt:

"Chování vlády Spojených Států skrze celé vyjednávání, jež vyvrholilo v přivlastnění si průplavu bylo naprosto otevřené a přímé, naprosto v soulahu se zásadami nejvyšší mezinárodní mravnosti. Jedině, že jednání jsme zrovna tak jako jsme jednali, mohli jsme získati právo k zbudování Panamského průplavu. Jest to pokrytectvím osobovati si zásluhu za průplav a současně pokouseti se diskreditovati jednání, které jediné průplav umožnilo. Bude to vážnou krivdou republiky, skvrnou na etu tohoto národa v minulosti a ohrožením jeho zájmů v minulosti, zdali smlouva pro opožděné vyplacení výplátného bude schválena ve Washingtoně."

Nepochybně někdo jménem administrace Wilsonovy odpoví p. Rooseveltovi. Znů to skoro jako dobrý vtip, že získání práva a oblast k zbudování Panamského průplavu tím způsobem, jak se to stalo, bylo "v soulahu se zásadami nejvyšší mezinárodní mravnosti", avšak zdali to nešlo jinak, nežli založiti na převlasec Panamské "republiky" a od té "republiky" vzít si, co jsme potřebovali, snad historie dá panu Rooseveltovi rozřešení. Ničemné však mnohým lidem zůstane předsvědčení, že když Columbia Spojené Státy tak nestyděte chtěla vydírat, že Spojené Státy mohly jí nechat na holičkách a zvoliti dráhu nicaraguanskou, kde podle mínění některých znaleč zbudování průplavu nebylo by se stálo v cestu tolik překážek jako na převlasec Panamské a že nemuseli jsme zakládati komicko-operní "republiky".

O těchto věcech dá se hodně debatovati, ale jisto jest, že pro zahraniční politiku Wilsonovy administrace ani její nejlepší přátelé nemohou se nadehnouti. Ba dokonce pudy začíná nabývatí náhled, že těžko jest učiti politické mravnosti takový lid jako jsou Mexičané, a zdali nebylo by bývalo lépe uznati Huerta a ponechat to Villoy a Carranzovi, aby s ním sčítávali. Zavraždění krále Alexandra a královny Dragy jistě nebylo činem politické mravnosti, avšak svět smířil se s touto ovčí.

Naše vláda usiluje o urovnání vnitřních problémů Mexika, a třeba jsou to nejlépechnější pohutky; z nichž toto suazení vychází; než nemáme zde, ve Spojených Státech, dosti problémů, které potřebují rozřešení? A v jakém postavení ocitne se vláda Spojených Států, zdali Carranza a konstitucionalisté ještě více zdůrazní, že vnitřní problémy si vyřídí sami a že Spojené Státy tím něčeho do toho nemají? Mají vůbec Spojené Státy nějakého práva vnásiti se do domácího záležitosti neodvislé cizí země, a jest to politikou moudrosti nebo třeba jenom dobrou taktikou? Mohli by a měli by Spojené Státy práva zakročiti v Mexiku, když v pádu úplného vítězství, konstitucionalisté splnili slib, že vypudí kněze a skonfiskují všechny církevní majetek pro stát? To bude nepochybně užasno za příli radikální rozluhu církve od státu, avšak má některý národ a vláda právo poroučeti jinému národu a jiné vládě, jak si domácl poměry zaříditi? A co s Vera Cruzem? Zůstane tam třetí, nebo odtáhne, nebo půjdeme dále na Město Mexiko, které konstitucionalisté dobrucl a bez nás a sotva dali by si poroučeti, jak po trpce zasluženému vítězství měli by si počnati a vládu si zaříditi? Podle našeho skromného mínění, myslíme, že pro presidenta Wilsona bylo by bývalo mou-

dřejší politikou, kdyby tomu zhorka nakvašenému panu admirálovi byl řekl, že americké vlajce žádná urážka v Tampicu se nestala a že to zadostučinění, které dáno Američanům se strany mexických úřadů bylo dostatečným. Tím ovšem byl by se prezident Wilson vystavil zřejmé kritice amerických "džingů", ale jednání toto bylo by bývalo zcela rozumným a v soulahu s fakty.

Ovšem, jak se říká, "pozdě bycha honit" a jisto jest, že na administraci Wilsonovu čekaly těžké chvíle a že vedle kritiky zasluhuje si sympatie a té nejlepší rady a přispění všech občanů, kteří kladou vlastenečtvi nad stranictví.

## JAN HUS A NÁROKY NA NĚHO.

Na příští pondělek připadá 499. výročí upálení mistra Jana Husa, kterého na hranici poslala římsko-katolická hierarchie 6. července 1415. Byl sice upálen jako kacíř, ale ve skutečnosti stal se obětí msty tehdejší církve, ježž neřesti neohroženě tepal.

Na rok příští připadá 500. jubileum tragédie Kostnické a konány budou veliké oslavy Husovy v Čechách a také v jiných zemích. Budou vzpomínati Husa svobodomyšlní a budou jej vzpomínati protestanté a již nyní začíná kontroverze — jež vlastně nikdy nepřestala — kteří mají na mistra Jana více práva, více nároků.

Jan Hus byl katolickým knězem, a podle našeho skromného mínění není žádné příčiny, proč etitelem Husovým nemohl by býti katolík, dokonce i katolický kněz, totiž takový, jenž není klerikálem v přijatém smyslu toho slova. A bylo a jest dosti etitelů Husových mezi českými katolíckými kněžstvi. Kdyby byl Hus přestával jenom své "kacířství" a nepřanýřoval svatokupectví a jiné neřesti v církvi, nebyli by jej zvali do Kostnice, aby odvolal a mohl zůstati rektorem pražské university až do konce svých dnů. Oficiální římsko-katolická církev nemůže míti nároků na Jana Husa, avšak každý, jenž v Husovi vidí muže, který vedl první ránu v zápase, skončivším vyhováním svobody svědomí a náboženské volnosti skoro v celém světě, může býti etitelem Husovým.

A možná, že i oficiální římsko-katolická církev nebyla by od toho, smířiti se s Husem. Není to tak dávno, co v Čechách ozvalo se heslo, "revise Husova procesu", a bylo dosti lidí i mezi svobodomyšlnými, jimž se to dopoulovalo. Na příklad dlouholetý dopisovatel z Čech do "Pokroku Západu" a později do "Osvěty Americké", muž svobodomyšlný, byl tou myšlénkou nadšen a nemohl tomu rozuměti, proč zde v Americe nesmyslně podobně. Než i v Čechách bylo hodně lidí, kteří nebyli hotovi spokojiti se s tímto opožděným pokáním. Jsou krivdy, jež se nedají napravit, a mezi takové dlužno počítati upálení Husovo. Kdyby se jednalo pouze o to kacířství, o nějaké potlačené svědectví, mohlo by se revidovati, avšak nedá se zreditovati, avšak nedá se zreditovati mstivost tehdejší církve, která Husa na hranici poslala, poněvadž žádal, aby se stala opětou církvi Kristovou.

Na Husa mají právo a nárok všichni poctiví českí lidé a má naň právo a nárok celý vzdělaný svět, neboť jeho boj proti hierarchii a církvi a jeho mučednická smrt daly vznik novým ideám a jest velmi pochybnou, zda byl by přišel Luther a reformace, nebýt Husa — avšak na mistra Jana nemají práva a nároků lidé, kteří veškerým svým jednáním jsou zrovna takový jako ti, kdož na koncilu Kostnickém na hranici jej poslali. Na mistra Jana nemá práva a nároků člověk, který, kdyby byl býval živ za čas Husových, byl by mezi prvními jeho žalobci, byl by nejvíce proti němu šval a snad do svých falešných očí vybudil krokodýlí slzy a horlil, jak ten nešťavý syn (Hus) se prohřešil na svaté místo církvi a byl by žádal pro něho ten největší trest; byl by stál na koncilu Kostnickém jako na sjezdě jedné české bratrské jednoty, v celé své netvorné přikřivenosti a šval a krivé svědectví vydával.

Na mistra Jana nemá práva a nároků ani chráněnce toho prvního

šlho, který, kdyby žil za časů Husových, byl by chystal každé slovo z kázání Husových a na konsistorii domácl a dříví na jeho hranici horlivě mlušel, a kdyby byl žil za časů pronásledování Českých Bratří v Čechách, byl by slídlil po obydlech, kde jest nějaká bible Králícká, aby o tom honem "nuboře" zprávu podal.

Na mistra Jana mají právo a nároky všichni poctiví lidé, ať jsou to svobodomyšlní, protestanté nebo třeba i katolici, avšak nemají naň — na tu obě hierarchické msty — práva lidé, kteří jsou sami mstivi, ti neměli by řečniti na Husových slavnostech, a když přece tak činí, mělo by se jim říci "noli tangere" (nedotýkejte se).

## ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘÍ CETI LÉTY.

Redaktoru Pokroku Západu "přibyl v neděli — zrovna na piknik — také malý redaktor". Byl to piknik Hřbitovního spolku, na nějž ten "malý redaktor" přibyl.

Pokrok Západu posteskł si, že "půjde to tak jako minulých několik dnů, bude se musit okresní vězení v Omazeu přistavovat jenom k vůli Čechům," a dále vysvětluje příčiny a pohutky, které jej k tomuto stesku vedly.

J. A. Oliverius trochu se durdil na P. Z., poněvadž napsal, že redakce nového časopisu v Chicagu měla mu býti svěřena v "nejnutnějším pádu". Sdílel redaktoru P. Z., že se o žádný "nejnutnější pád" nejednalo, a rozumělo se prý samo sebou, že on, jako jeden z největších podniků, redaktor převzímne. Byli sice někteří z účastníků toho náhledu, že řízení listu mělo by se svěřiti Paldovi, ale v tom případě byl by p. Oliverius z podniků zcela vyatouplil.

O nominaci Blainově za presidenta v národní republikánské konvenci napsala republikánská "Volnost": "Nominace Blaina pohází z lidu. Být nominován Arthur, považovalo by se to co vítězství bohů, monopolistů a zlotřilých klky Grantových." A o této nominaci napsal rovněž republikánský P. Z.: "Ze nebyl navržen Arthur, nýbrž Blaine, to se lehece vysvětluje. Pro Blaina horovali všichni zástupuji monopolu, kde jen který byl, an nepochybně Arthur rozlil si u nich oet svým odporčením kongresu minulého podzim, že jest třeba dráhy pod kontrolu vládní postaviti." — Podle našeho mínění, každý z těchto kolegů "písmáčků" měl koneck pravdy, ale žádný pravdu celou.

V příležitosti zvolení p. M. M. Ziky za mayora v Racine, Wis., přinesla "Chicago Tribune" hanlivý dopis o něm a Češích ve zmíněném městě, zaslaný z Kenosha, Wis. Pan Zika podal žalobu na "Tribune", avšak celá ta věc skončovala takto: "Tribune" odvolala a napravila, pokud se to dalo, krivdu učiněnou p. Zikovi. Vyšla mu původní rukopis onoho dopisu, jakož i všechny dokumenty na vše tu se vztahující. Vyplatila pět set dolarů na hotovost, z nichž p. Zika odezdval ihned \$300 na veřejnou knihovnu v Racine a \$200 si ponechal pro ten případ, že by se přece vyprávěl pravdu vinik, aby jej soudně stíhal. V pádu, že by se tak nestalo, uvolil se i tyto peníze věnovati nějakému dobročinnému účelu.

Před třiceti roky. "Je tomu nyní asi třicet roků," píše C. R. Petera z Ithaca, Mich., "co jsem se prvně seznámil s vaším lékařem, Hobokem. Nemohli bychom býti bez něho v této osadě. Je to dle mého náhledu ten nejlepší a nej-spolehlivější lékař rodinný, co vůbec je."

Dra. Petra Hoboka přestal býti pokusem před více než sto lety. Doba jest více dovedlela a jeho zásluhách si dnes je snad užji stotožňován s domovem, než kterýkoliv jiný známý lékař. Není na prodej v lékárnách. Zvláštní jednatelé dodávají jej přímo z laboratoře. Píše na Dr. Peter Fahney & Sons Co., 19—25 So. Hayne Ave., Chicago, Ill. — Advertisement